

УДК 342.9:314.742

Н. Тиндик

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРОТИДІЇ НЕЛЕГАЛЬНІЙ МІГРАЦІЇ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Розкрито вплив міжнародного права на процес міграції у світі, як легальної, так і нелегальної. Доведено, що міжнародна міграція породжує суттєві міжнародні проблеми, що потребують адекватного правового втручання, адже політика створення штучних перепон для міграції населення буде розширювати потік нелегальної імміграції у безпечні та розвинуті країни.

Ключові слова: міграція, нелегальна імміграція, міграційний процес, глобальна проблема, протидія нелегальній імміграції, організована транснаціональна злочинність, права людини-мігранта, міграційна політика, прихована міграція.

Упродовж 80-х – 90-х рр. ХХ ст. нелегальна імміграція стала глобальною. Як свідчить досвід, якщо до міграційних зрушень ставитися без належної уваги, вони можуть деструктивно впливати на соціальну та економічну інфраструктури, політичне та культурне життя. Нелегальна міграція підриває процес законної природної міграції населення. Проникнення організованої злочинності в цю сферу має негативні наслідки для “образу” міграції та спілок мігрантів у країнах їх проживання. Проблеми міжнародної нелегальної імміграції, з якими постійно зіштовхується більшість економічно розвинутих держав, нині особливо актуальні. Саме тому виникла потреба у міжнародному нормативному регулюванні цієї глобальної проблеми.

В Україні, починаючи з 1990 р., опубліковано також значну кількість праць, присвячених міграційній проблематиці, розставлено нові акценти, що безпосередньо відображають соціальні та політичні зміни після розпаду колишнього СРСР. Зокрема, фундаментальними дослідженнями є праці Ю. Римаренка – керівника авторського колективу з підготовки спеціального комплексу “Основи міграцієзнавства”, до якого увійшли: енциклопедія “Міграційні процеси у сучасному світі: світовий, регіональний та національний виміри (понятійний апарат, концептуальні підходи, теорія та практика)”; “Нелегальна міграція та торгівля жінками у міжнародно-правовому контексті”; “Міжнародно-правові проблеми протидії нелегальній міграції та торгівлі жінками”. Основні напрями державної міграційної політики України, протидії нелегальній імміграції ґрунтовно досліджені у монографіях В. Колпакова та О. Кузьменко “Нелегальна міграція: генезис і механізм протидії”, В. Новіка “Державна політика і регулювання імміграційних процесів в Україні”.

Значну теоретичну та практичну спрямованість, глибокий науковий аналіз соціально-політичного напрямку нових міграційних процесів має праця О. Малиновської “Проблема нелегальної міграції та транспортування нелегальних мігрантів в Україні”, яка виділяється поглибленим вивченням стану нелегальної імміграції в Україні.

Мета статті полягає у розкритті однієї з найважливіших функцій міжнародного права з проблем міграції – координаційної, яка означає поширення визнаних норм міжнародного права щодо регулювання міграційних процесів і явищ на національні та регіональні правові системи, що законодавчо регулюють міграцію, а також конкретні

правові норми, насамперед щодо переселення. Координація щодо створення такого законодавства дає змогу розробити єдину позицію світового співтовариства у сфері протидії нелегальній імміграції, способи боротьби з організованою транснаціональною злочинністю та забезпечити права та свободи людини-мігранта.

Тенденції новітнього політичного та правового міжнародного співробітництва при вирішенні проблем нелегальної імміграції можна прослідкувати на трьох базисних напрямках:

1. Захист прав людини – нелегального іммігранта. Цей напрям нині все більше актуалізується як у нормотворчій діяльності держав, так і в доктрині міжнародного права.

2. Боротьба з транснаціональною організованою злочинністю у сфері нелегальної імміграції.

3. Протидія незаконному перетину кордонів.

Досвід підтверджує, що права нелегального іммігранта найчастіше порушуються на трьох стадіях: переправлення до країни імміграції; нелегального перебування в країні; примусової депортації.

У Резолюції Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй (далі – ООН) “Про попередження контрабандного провозу іноземців” №48/102, яка була прийнята 20 грудня 1993 р., наголошується на необхідності забезпечення гуманного поводження з мігрантами та захисту всіх їх прав у повному обсязі [1].

Цей принцип, на нашу думку, має визначати основи всієї міграційної політики, як міжнародної, так і національної. Звичайно, уряди повинні пам'ятати про це, особливо у тих випадках, коли вони мають справу з нелегальною імміграцією та вживають заходів у боротьбі з нею, а також там, де наявні упереджені настрої населення проти іммігрантів [2].

Розглядаючи проблему нелегальної імміграції у її регіонально-європейському ракурсі, ми виходимо з того, що країни-учасниці Ради Європи (далі – РЄ) та Європейського Союзу (далі – ЄС) переважають загальносвітові показники щодо кількості легальних та нелегальних іммігрантів, які становлять 4,1% сукупного населення (16,8 млн. осіб) проти 1,7% населення земної кулі. З 80 млн. легальних і нелегальних іммігрантів у світі найменше працівників становлять 25 – 30 млн. осіб, або 37% усіх іноземців, які проживають за кордоном. У Європейському Союзі цей показник становить 33% із урахуванням лише легальних мігрантів та 50% із урахуванням усіх мігрантів [3]. Відомо, що найбільша їх кількість спостерігається у таких нових міграційних країнах, як Італія, Іспанія, Португалія, Греція [4].

Співробітництво між країнами-учасницями ЄС у сфері міграції (а саме, імміграції, нелегальної імміграції, надання притулку) активніше почало реалізовуватися у 80-ті рр. ХХ ст. Спочатку воно мало міжурядове спрямування і не ґрунтувалося на конкретних договорах регіонального значення. У середині 80-х рр. ХХ ст. під егідою міністрів, відповідальних за питання міграції, було створено міжурядові групи, що стало першою спробою регіонального європейського співробітництва у сфері міграції [5].

У контексті цієї статті доцільно також звернути увагу на той факт, що сучасна європейська політика визначається кількома пан-європейськими угодами та конвенціями, прийнятими за останні два десятиліття. Це, насамперед, Шенгенські угоди 1985 р. та 1990 р., Дублінська конвенція 1990 р., Маастрихтський договір 1992 р. та Амстердамський договір 1997 р. Згідно із Шенгенською угодою 1985 р., країни-учасниці ЄС домовилися усунути прикордонний контроль між собою та застосовувати прийнятні єдині візові вимоги стосовно держав, які не підписали домовленостей.

Згідно зі ст. 26 Шенгенської конвенції 1990 р. держави-учасниці повинні закріпити правила, що зобов'язують транспортні підприємства (повітряного, морського або залізничного транспорту) приймати назад тих осіб, яких вони доставили та яким було відмовлено у в'їзді. На вимогу прикордонних органів транспортні підприємства повинні доставляти таких осіб до "третіх країн", звідки вони прибули, і які видали закордонні паспорти, або ж у будь-яку іншу країну, в'їзд у яку їм дозволений. Окрім того, транспортні підприємства повинні вжити всіх заходів, щоб впевнитися, що особа, яку вони доставляють, має необхідні легальні документи для в'їзду. Зазначимо, що проти підприємств пасажирського транспорту рекомендується вводити санкції за ті випадки, коли особи, яких вони доставляють, не мають в'їзних документів. Накладання штрафів на авіакомпанії практикується і на міжнародному рівні. Так, у 1988 р. у додатку 9 до Чикагської конвенції про цивільну авіацію була внесена поправка, згідно з якою держави не повинні штрафувати авіакомпанії у тих випадках, якщо немає свідчень про те, що перевізник проявив недбалість при перевірці у пасажирів в'їзних документів. Із такого визначення видно, що обов'язок доведення належить державі. Фактично законодавство багатьох країн Європейського Союзу сформульовано так, що це є обов'язком перевізника. Позиція Управління Верховного Комісара у справах біженців ООН (далі – УВКБ ООН) із цього питання полягає у тому, що якщо європейські держави стурбовані нелегальною імміграцією, то вони повинні упорядковувати стандарти застосування норм, а не застосовувати жорсткі заходи щодо перевізників [6].

Щодо Дублінської конвенції 1990 р., яка набула чинності 1 грудня 1997 р., то вона вимагає від шукачів притулку звертання до уряду першої безпечної країни, у якій вони перебувають, та зобов'язує інші країни-учасниці ЄС брати до уваги рішення цієї держави щодо заяви про надання притулку. Згідно зі ст. 6: "Коли буде доведено, що заявник, який звертається за наданням притулку, незаконно перетнув кордон однієї з держав-учасниць, прибув з країни-неучасниці ЄС, відповідальність за розгляд клопотання про притулок лежить на тій державі, у яку він таким чином в'їхав" [7].

Згідно з Маастрихтським договором ЄС 1993 р., європейські уряди погоджують та виробляють спільні позиції щодо сучасних проблем міграції, зокрема і до нелегальної. За останні роки цей процес найбільш активно і плідно здійснюється під егідою Комісії Європейського співтовариства під гаслом гармонізації міграційної політики та вироблення єдиних універсальних стандартів і підходів щодо понять і норм міграційного права. Характерною рисою процесу гармонізації європейської політики є взаємодія політичних і законодавчих аспектів проблеми біженців та її зв'язку із проблемою нелегальної імміграції. У лютому 1994 р. Комісія ЄС оприлюднила "Роз'яснення політики в галузі імміграції та надання притулку", де визнала, що порядок надання притулку має залишатися доступним для усіх осіб. Порядок цей не може бути обмежувальним, оскільки такий підхід неминуче призведе до зростання кількості осіб, які нелегально потрапляють та оселяються на території Європейського Союзу.

У березні 1995 р. міністри юстиції та внутрішніх справ країн-учасниць Європейського Союзу досягли політичної угоди щодо створення єдиної системи мінімальних гарантій, закріплених у порядку надання притулку. Список гарантій є досить вдалою спробою встановити єдині процедурні норми у визначенні статусу біженців усіма країнами ЄС, що, своєю чергою, зробило корисний внесок у проблему протидії нелегальній міграції.

Різні аспекти нелегальної імміграції досить ґрунтовно розглядаються у Рекомендаціях Парламентської Асамблеї РЄ. Так, у Рекомендації 1211 (1993 р.) щодо торговців і наймачів нелегальних іммігрантів зазначено, що нелегальна імміграція зумовлена зростаючим безробіттям у Східній Європі. Відзначається, що через складний доступ до легального в'їзду в країни ЄС, потенційні нелегальні іммігранти звертаються до торговців та організованих груп, які займаються нелегальним переправленням через кордон. Саме такі групи часто слугують ланкою транснаціональної організованої злочинності. З приводу цього Асамблея державам-учасницям РЄ рекомендує: заснувати систему угод, яка б допомагала в обміні інформацією та досвідом щодо переміщення нелегалів, їх методів та шляхів виїзду; утворити інформаційні програми для мігрантів, які б пояснювали умови законної імміграції та перебування у країнах; сприяти легалізації нелегальних іммігрантів [8].

Проблеми нелегальної імміграції вже давно стали нагальними для держав ЄС. Лише за офіційними даними, щорічно до Європи в пошуках кращої долі різними шляхами перебираються до півмільйона вихідців із бідних країн Азії та Африки. Експерти вважають, що нелегальна імміграція перетворилася у високоприбутковий бізнес міжнародних злочинних угруповань. За деякими оцінками, щорічний дохід злочинних транснаціональних структур, що спеціалізуються на незаконному переправленні людей, становить до 7 млрд. дол. США, зокрема в Європі – понад 1 млрд. дол. США. За прибутковістю він наближається до незаконного обігу наркотиків.

Очевидно, що і надалі ця проблема може загострюватися, оскільки відмінності життєвих рівнів у різних країнах не зменшуються, а збільшуються. Поки існуватимуть ці розходження, завжди будуть передумови для нелегальної імміграції. Мета міжнародного співтовариства – розробити методи дієвого контролю за цим процесом і керувати ним гуманно та узгоджено. Для цього необхідно налагодити широке співробітництво на всіх рівнях – між країнами ЄС і Східної Європи.

У деяких країнах ЄС для проведення законодавчої амністії іноземців, які незаконно перебувають там, приймалися спеціальні законодавчі акти. В інших достатньо було підзаконних нормативних актів. Так, у Греції положення про проведення амністії для іноземців, які незаконно перебувають у країні, були введені президентськими указами. У Бельгії така амністія була оформлена декретами уряду, що спричинило значну критику з боку християнських демократів, керівництво яких заявило про важливість критеріїв амністії та необхідність їх закріплення у законодавчому акті [9].

При оголошенні амністії держава встановлює умови, яким має відповідати заявник для отримання позитивного рішення щодо питання про легалізацію. Тут треба виокремити низку критеріїв, загальних для різних держав, насамперед – це встановлення терміну перебування на території країни до моменту оголошення амністії. Цей термін не є однаковим у різних країнах. Так, в Італії, відповідно до Положення про амністію (стало чинним у листопаді 1998 р.), подати клопотання щодо отримання права на тимчасове проживання можуть лише ті нелегальні іммігранти, які перебували в країні до 27 березня 1998 р., тобто не менше ніж сім місяців [10].

Розглядаючи урядові програми західноєвропейських країн стосовно нелегальної імміграції, доцільно зупинитися насамперед на протидії цьому явищу, тобто превентивних заходах. Останні є одним із компонентів комбінованої стратегії контролю за нелегальною імміграцією. Ці заходи можуть використовуватися як у широкому, глобальному аспекті

(наприклад, ліквідація причин міграції), так і при попередженні індивідуальних нелегальних переміщень.

Коротко розглянемо найбільш ефективні та суттєві з цих запобіжних заходів протидії нелегальній імміграції:

1. Заходи, що впливають на причини міграції. За останні роки було зроблено чимало спроб розглянути заходи, які б могли сприяти зменшенню міграційного тиску. Дослідники зробили висновок, що міграційний тиск у бідних країнах може бути послаблений шляхом сприяння їх економічному зростанню. Така мета може бути досягнута через реформування міжнародної торгівлі та тарифної політики; орієнтування програм допомоги на першочергові людські потреби; підвищення розмірів прямих інвестицій у держави з низьким рівнем прибутку; об'єднання держав у регіональні групи та зменшення масштабів неконтрольованої імміграції всередині цих зон шляхом торговельних бар'єрів та узаконення трудової міграції. Однак на практиці усі ці елементи зазнають значних перешкод. Так, прямі іноземні інвестиції – стратегія Японії – не врятували цю країну від міграційної навали з інших азіатських держав. Деякі країни, які поставляють найбільшу кількість нелегальних іммігрантів до Японії, є саме тими державами, куди були вкладені значні інвестиції [11].

2. Зворотний допуск осіб. Доцільно зазначити, що дефініція “зворотний допуск осіб” у вітчизняному науковому обігу та сфері практичної діяльності не використовується, хоча в міждержавних та міжнародних документах вона досить поширена.

Зворотний допуск осіб полягає у здійсненні певного комплексу процедур із регулювання міждержавних міграційних потоків, є частиною операцій (дій) відповідних державних установ щодо примусового повернення осіб, які порушують закони держави. Зворотний допуск осіб у сучасній системі міждержавних відносин є невід'ємним елементом регулювання міграційних потоків та ефективним інструментом протидії нелегальній імміграції. У деяких країнах (наприклад, Болгарії, Румунії, Угорщині) угоди про зворотний допуск осіб ратифікуються парламентами ще до того, як вони набувають чинності.

3. Спеціальні програми інформування потенційних нелегальних іммігрантів. Однак діяльність самих держав у цій ініціативі також доволі значна. Багато мігрантів, бажаючи іммігрувати у ту чи іншу країну, практично не знають про законні умови в'їзду, соціально-економічні та культурні особливості країни.

Однак усупереч намаганням міжнародних організацій (наприклад, УВКБ ООН, Міжнародна організація з міграції (далі – МОМ) надати якомога правдиву інформацію, деякі країни провадять протилежні заходи. Так, Австралія у 2001 р. створила своєрідний антирекламний ролик, мета якого – створити найбільш негативний образ цієї країни. На думку міністра у справах імміграції Ф. Раддока, за допомогою цього ролика намагалися скоротити чисельність нелегальних іммігрантів.

4. Перенесення контрольованих кордонів. Це перевірка підозрілих осіб за кордоном ще до того, як вони порушили закон і в'їхали у країну призначення. Наприклад, США мають угоди з деякими країнами, із яких прибуває до США найбільша кількість іммігрантів. Подібні угоди передбачають усебічний імміграційний та митний контроль до того, як мігранти виїдуть зі своєї країни. Австралія має аналогічну домовленість із Новою Зеландією: співробітники імміграційної служби Австралії знаходяться в аеропортах конкретних країн. Прибувши до країни призначення, іммігранти легко

перетинають кордон без проходження довгих імміграційних процедур, що підвищує ефективність роботи аеропортів і зменшує кількість складних процесів, пов'язаних із недопущенням в'їзду в країну. Все більша кількість промислово розвинутих країн співпрацює з авіакомпаніями для запобігання незаконним переміщенням мігрантів до того, як вони наблизяться до їх кордонів.

5. Накладання відповідальності у вигляді штрафних та судових санкцій на наймачів нелегальних іммігрантів. Подібна процедура широко практикується у Німеччині, Бельгії, Люксембурзі, Нідерландах та інших країнах. Наприклад, відповідно до бельгійського законодавства, наймач, що використовує працю нелегальних іммігрантів, повинен, окрім штрафу розміром 500 тис. бельгійських франків оплатити витрати за відправлення нелегальних іммігрантів і членів їх сімей на батьківщину. Окрім того, у судовому порядку може бути закрита вся або частина компанії наймача. У Німеччині сума штрафу з власника підприємства, який використовує працю нелегальних іммігрантів, сягає 5 тис. марок (до запровадження євро) [12].

6. Легалізація. Цей метод протидії нелегальній імміграції широко застосовується у розвинутих країнах. Саме явище легалізації має спірні, як позитивні, так і негативні аспекти. Проведена у США у 1986 р. згідно із Законом про імміграцію та контроль легалізація надала легального статусу 3 млн. осіб. Проте це становило тільки 60% від загальної кількості нелегальних іммігрантів у країні. Як і США, Канада у 1973 р. оголосила амністію, яка призвела до легалізації 52 тис. осіб із 150 країн. У 1983 р. уряд Канади підготував доповідь про ситуацію стосовно проблем нелегальної імміграції і дійшов невтішного висновку, що вжиті заходи були незваженими та малоєфективними [13].

Однак наведені аргументи зовсім не виключають позитивних наслідків легалізації нелегальних іммігрантів. Це передусім полягає у тому, що й нині окремі країни використовують час від часу цей метод. Так, у 2001 р. в Іспанії було легалізовано майже 60 тис. нелегальних іммігрантів, у тому ж році США знову провели легалізацію згідно з новим Імміграційним актом (Legal Immigration and Family Equality). За сім місяців легалізації, що проводилась у 2001 р. в Португалії, було надано законного статусу 30 тис. українцям, 6500 молдаванам, 3600 росіянам, 470 білорусам тощо. Упродовж двох місяців 2001 р. Греція також проводила легалізацію, вже другу за три останні роки [14].

Боротьба національних урядів із контрабандним переправленням нелегальних іммігрантів є одним із видів діяльності проти організованої транснаціональної злочинності. В останні роки організована злочинність, яка є складовою феномену кримінальної діяльності, процесом або методом учинення злочинів, у багатьох країнах сягнула загрозливих масштабів. Саме групи контрабандистів – нелегальних іммігрантів є, як правило, високоорганізованими структурами та займаються іншими різновидами організованої злочинності (торгівлею людьми, зброєю, наркотиками, проституцією тощо).

Так, у квітні 2001 р. ЄС направив спеціальні групи поліцейських на Балкани з метою зупинити потік нелегальних іммігрантів, які намагалися перебратися до країн Західної Європи з Близького Сходу та Китаю. Ці групи планується розміщувати насамперед у Боснії, Герцеговині та Хорватії. Європейська Комісія наголошує на тому, що Балкани стали найулюбленишим місцем міжнародної мафії для контрабанди людей. Наприклад, 6 із 10 нелегальних іммігрантів прибули до Великої Британії “балканським шляхом”. За офіційними даними урядів Великої Британії та Італії, тільки через Боснію та Герцеговину за перші 10 місяців 2000 р. до Західної Європи прибуло більше ніж 50 тис. нелегальних іммігрантів. Саме ці країни стурбовані таким явищем, оскільки в Італії найдовші морські

кордони, що знаходяться недалеко від небезпечного ре'іону, а Велика Британія – одна з кінцевих цілей нелегалів. Тому дві країни домовилися про співробітництво у сфері боротьби з незаконним переправленням іммігрантів та протидії нелегальній імміграції. Вони вирішили сприяти створенню мережі представників ЄС на Західних Балканах. Йдеться про координацію та об'єднання зусиль тих національних імміграційних структур, які вже функціонують на місцях. Наступний захід – створення у ре'іоні групи експертів із боротьби з нелегальною імміграцією. Причому за зразок потрібно взяти італійський досвід роботи в Албанії. Обов'язками експертів стануть моніторинг персоналу та пряма допомога у боротьбі зі злочинцями. Однак уряди і Італії, і Великої Британії вважають, що ефективний контроль за кордоном і жорстка боротьба з нелегальним переправленням іноземців повинні бути збалансовані дискусією про те позитивне, що може принести імміграція. Проте вона повинна вписуватися в економічний, соціальний і культурний розвиток країни прибуття. Ця теза, до речі, дуже популярна нині у міграційних політиках розвинутих держав.

Остаточне рішення ЄС на сьогодні не прийнято. Однак, якщо не будуть враховуватися деякі принципові моменти, то проблему нелегальної імміграції ЄС вирішити в повному обсязі не зможе. Тому необхідний пошук спільних шляхів боротьби з нелегальною імміграцією. Тільки спільними зусиллями і з урахуванням інтересів кожної країни можна буде виробити скоординовані заходи для усунення причин, що породжують нелегальну імміграцію, надати цивілізованого та керованого спрямування міграційним процесам, що відбуваються у світі.

Висновки

Аналіз міграційної політики в країнах ЄС свідчить про те, що в більшості з них вважають, що лише шляхом уведення заборон та обмежень не можна буде ізолюватися від усіх проблем світу. При рості народонаселення в найбільш розвинених країнах Азії та Африки, подальшому виснаженні сільськогосподарського сектора, скороченні запасів прісної води, зміні клімату на планеті в найближчі роки очікується збільшення міграції, зокрема нелегальної. Тому, як і раніше, її вектор переважно буде спрямований на економічно розвинуті країни Європейського Союзу та США.

Безсумнівно, нелегальна імміграція становить реальну загрозу безпеці будь-якої країни. Окрім того, ситуація нелегального проживання є найтяжчим стресом для людей, які потрапили в неї, вона відрізає їм шлях для нормальної інтеграції в нове суспільство, робить їх легкою жертвою несумлінних роботодавців, чиновників, працівників силових відомств, злочинного світу. Дотепер єдиним шляхом боротьби з нелегальною імміграцією залишається запровадження адміністративних заборон та жорсткий порядок в'їзду і перебування іноземців на території країни.

Література

1. Yearbook of the UN // UN. Publication. – 1993. – Vol. 47. – P. 1017.
2. Документ ООН. – E/CN.15 / 1995/3 (1995). – П. 67 // www.un.org.
3. Міграційні процеси у сучасному світі: світовий, регіональний, національний виміри (Понятійний апарат, концептуальні підходи, теорія та практика): Енциклопедія / Упоряд. Ю. Римаренко; За ред. Ю. Римаренко. – К., 1998. – С. 187.
4. People on the move. New migration flows in Europe. – Strasbourg: Council of Europe Press, 1992. – P. 61.
5. УВКБ ООН и его партнеры в Европе: Информационное пособие. – Женева, 1995. – С. 31.

6. Обзор проблем защиты беженцев в Западной Европе: тенденции в области законодательства и позиции УВКБ ООН. – Женева: УВКБ ООН, 1995. – С. 5, 6.
7. Сборник международно-правовых документов и национальных законодательных актов по вопросам беженцев / Сост. Ю. Сарашевский. – Минск, 2000. – С. 154.
8. Texts adopted by the Assembly: 44-th ordinary session 10 – 14.05.1993. – Strasbourg, 1993. – P. 1 – 3.
9. Діалог цивілізацій: нові принципи організації світу: Матеріали Всесвітньої конференції (24 травня 2002 р., м. Київ). – К.: МАУП, 2002. – 232 с.
10. Иммиграционная политика западных стран: альтернативы для России / Под ред. Г. Витковской. – М.: Гендальф, 2002. – 264 с.
11. Spencer S. A. Illegal migration labourers in Japan // International Migration Review. – 1992. – №26(3). – P. 754 – 786.
12. Введение к международной защите беженцев. Обучение с УВКБ: Учебное пособие. – Женева, 1992. – С. 34, 35.
13. Luciani G. Migration Policies in Europe and the USA // Kluwer academic publisher. – 1993. – P. 123.
14. Эмигрант. – 2001. – №9(85); Заграница. – 2001. – Июнь. – №24(77).

N. Tyndyk

ADMINISTRATIVE AND LEGAL ASPECTS OF COUNTERACTION OF ILLEGAL MIGRATION IN FOREIGN COUNTRIES

Influence of international law on the process of migration in the world, both legal and illegal is exposed. It is proved that international migration generates substantial international problems which need adequate legal interference, in fact the policy of artificial barriers creation for population migration will extend the illegal immigration flow in the safe and developed countries.

Key words: migration, illegal immigration, migratory process, global problem, counteraction illegal immigration, transnational criminality, rights for a man-migrant, migratory policy, hidden migration.